

АКО ВИ ХВАНЕ В МРЕЖАТА СИ, НЯМА ДА МОЖЕТЕ ДА ИЗБЯГАТЕ

ЛАРШ КЕПЛЕР

enthusiast

ПАЯКА

ЛАРШ КЕПЛЕР ПАЯКА

Роман от серията
„Криминален инспектор Юна Луна“

Превод от английски
Антоанета Дончева-Стаматова

enthusiast

София, 2024

Lars Kepler
Spindeln – Joona Linna #9

Copyright © Lars Kepler, 2022
English translation copyright © Alice Menzies, 2023
Published in the Bulgarian language by arrangement with
Salomonsson Agency

Ларс Кеплер
Паяка

© Антоанета Дончева-Стаматова, превод, 2024
© Биляна Славкова, Kontur Creative, гизайн на корицата, 2024
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енг пблшишнз“ ООД, 2024

ISBN 978-619-164-600-5

*Тандемът Ларш Кеплер би желал да предупреди
своите читатели,
че в „Паяка“ има препратки към романите
„Лазар“ и „Пясъчния човек“.*

Имало едно време сериен убиец на име Юрек Валтер. Той бил най-жестокият сред убийците, отнел живота на най-много хора в цяла Северна Европа.

Мъжът, който най-сетне сложил край на безчетните му убийства, бил криминален инспектор Юна Лина. Юна не вярва във вроденото или метафизично зло, затова най-вероятно би казал, че Юрек просто е изгубил онази част от душата си, която прави човека човек.

Само шепя хора са знаели за съществуването на Юрек, но преобладаващата част от тях несъмнено биха заявили, че без него светът е станал по-добро място за живеене.

Днес Юрек Валтер е мъртъв, но само защото нещо си е отишло, не означава, че е изчезнало окончателно, сякаш никога не е съществувало. Когато нещо престане да съществува, то оставя след себе си опасна празнота – празнота, която рано или късно бива запълнена.

1

МАРГО СИЛВЪРМАН ЧУВА ТРОПОТА НА КОПИТАТА върху парчетата гървесна кора, докато конят галопира по осветената пътека за яздене.

Небето е мрачно, августовският въздух – хладен.

Дърветата от двете страни на пътеката се носят край нея и потъват в нощта, но само за да се появят наново в светлината на следващия електрически стълб.

Марго е началник на Националния оперативен отряд в Стокхолм. Язди четири пъти седмично във Вермгьо, източно от столицата. Това ѝ помага да си прочисти ума и да се събере като личност.

Конят се втурва напред по тясната пътека и от скоростта сърцето ѝ се разтуптява.

Периферното ѝ зрение ѝ предлага кратки образи на всякакви неща около нея – паднали гървета, галечния край на една нива, метнат на барриерата влажен пуловер с усмихнато човече отпред.

Марго се привежда напред и усеща лекия бриз в лицето си.

Движенията на коня са асиметрични при галопирането, лявото му бедро е по-високо от дясното.

Всяка тритактова част от походката му завършва с повдигане на предния десен крак от земята, следвано от кратко напрегнато застиване.

През тези няколко секунди, докато се носят напред, Марго усеща леко гъделичкане в бедрата си.

Катул е шведски жребец с наполовина арабска кръв, с дълги крака и мощен врат. Затова на Марго ѝ е необходимо само да помести долната част на крака си назад и

да натисне с бегро напред, за да го накара да премине в галоп.

При всеки удар на копитата му в земята плитката ѝ подскача върху гърба ѝ.

В галечината, през полюшващата се от вятъра напрат, тя зърва стрелкаща се през пътеката сърна.

В последната част на трасето лампите са счупени и земята вече не се вижда. Тя затваря очи и се оставя да бъде водена от Катул.

Когато отново отваря очи, зърва пред себе си ярко осветените конюшни и преминава в лек тръс.

Гърдите и гърбът на Марго са плувнали в пот. Млечната киселина в мускулите ѝ вече се е събудила след едночасовата езда.

Тя подкарва Катул през портите и слиза от него.

Часът е почти 11 вечерта и единствената кола, все още паркирана пред конюшните, е сребристият симроен на Марго.

Тя повежда коня през мрака по посока на сградата. Намордникът му прозвънва, копитата му стъпват леко върху отъпканата трева.

От една от кабинките на конете вътре се чуват гва силни удара.

Катул замръзва на място. Вдига глава и леко се гърпва назад.

– Хей, какво става с теб, приятелю? – пита Марго и присвива очи в мрака по посока на трактора и коптивата.

Конят несъмнено е уплашен от нещо. Започва да пръхти с ноздри. Тя го погалва по врата и се опитва да го накара да влезе в конюшните, но той се гърпа назад.

– Какво става, приятелю? – повтаря тя.

Конят потреперва и прави завои встрани, като че ли се кани да побегне.

– Хей, не!

Марго грабва здраво юзгите и го повежда в полукръг,

през високата трева на ливадата по посока на чакъла. Лампите пред сградата превръщат всичко около тях в ясно очертани сенки.

Катул изпръхтява и свежда глава.

Марго отново присвива очи към края на постройка-та и макар да не успява да види нищо, потреперва.

Едва след като гвамата се озовават в безопасността на ярко осветените конюшни, тя сваля шлема си. Връхчето на носа ѝ е червено, русата ѝ плитка е увиснала тежко върху гърба на подплатеното ѝ яке. Панталоните за езда са мръсни наг високите ѝ ботуши.

Въздухът е натежал от миризмата на слама и конски изпражнения.

Останалите коне си сесят тихо по кабинките, докато тя води Катул към банята, сваля седлото му и го оставя на мястото му в отоплената стая за ездитно оборудване.

Две закачени на стената шпори се залюляват и погрънкват.

Първата ѝ задача е да окъпе Катул и да го завие с одеяло. След това трябва да го заведе до кабинката му, да го нахрани, като му даде голям количество сол, и да изгаси лампите в конюшните, преди да потегли за дома си.

Бръква в гжоба си, за да се увери, че не е изгубила старата манерка на баща си. Използва я по-скоро за течност за почистване на ръце, отколкото за алкохол – и не защото това е особено практично, а защото манерката ѝ носи късмет и ѝ създава добро настроение.

Вратата към двора проскързва и Марго се изгълва с тревожност. Излиза напред и надниква към предната част на сградата.

Чува как Катул се раздвижва неспокойно в кабинката за къпане зад нея. Маркучът капе и тънката струйка вода се оттича в решетката на канала.

Няколко от гругите коне изпръхтяват и угрят земята с копита. Електроразпределителното табло на стената започва тихо да бучи.

– Ехо? – провиква се Марго.

Затаява гъх и се заковава на място, втрещила поглед във вратата и тъмния прозорец до нея. После се обръща към Катул.

Светлината от таванските лампи се отразява в извивката на черните му очи.

Марго се поколебава, но после вади телефона си и се обажда на Йохана. Съпругата ѝ не вдига телефона и коремът на Марго се свида на топка от страх. През последните две седмици Марго беше имала усещането, че някой я преследва. Даже беше започнала да се пита дали не е попаднала в полезрението на Националната служба за сигурност или Специални разследвания. По природа тя не е склонна към параноя, но няколкото анонимни обаждания и чифт изчезнали обеци я бяха накарали да се зачуди дали тя или Йохана не са се сдобили с преследвач.

Марго пак набира номера на съпругата си. Телефонът звъни ли, звъни, но точно преди да се включи гласовата поща, се чува прищракване.

– Гола и мокра – отвръща Йохана.

– Ама как винаги зная кога да ти се обадя, а? – изрича с усмивка Марго.

– Загръж! Ще те сложа на високоговорител.

Нещо прошумолява и фоновият шум се променя. През съзнанието на Марго преминава образът на голата Йохана, застанала в средата на ярко осветената им спалня и напълно видима от ябълковата градина отвън.

– Извинявай, тъкмо се подсушавам – изрича Йохана. – Връщаш ли се вече?

– Да. Само да поузмия моя приятел тук.

– Карай внимателно!

Дока̀то г̀о̀во̀ря̀т, Ма̀р̀го чу̀ва ка̀к Й̀о̀ха̀на се по̀д̀су̀ша̀-ва с ха̀в̀лѝѐна̀та си к̀ър̀па.

– Не заб̀ра̀в̀я̀й га сп̀у̀с̀нѐш за̀вѐсѝте и га пр̀о̀вѐрѝш га̀ли в̀ъ̀н̀ш̀на̀та в̀ра̀та е за̀к̀лю̀чѐна! – ка̀з̀ва ъ̀ тя.

– Все ѐд̀но сме в̀ъ̀в фѝл̀ма „Пѝс̀ъ̀к“. В мо̀мѐнта ме на̀б̀лю̀га̀ва̀ш от̀к̀ъ̀м г̀ра̀дѝна̀та, на̀ли? И до̀ка̀то ус̀п̀ѐя га за̀к̀лю̀ча в̀ра̀та̀та, ти вѐче ще б̀ъ̀д̀еш в к̀ъ̀ща̀та.

– Из̀о̀б̀щ̀о не е смѐш̀но! – т̀р̀о̀с̀ва ъ̀ се Ма̀р̀го.

– До̀бре, шѐфе!

– У̀ф, вѐче не ис̀ка̀м га б̀ъ̀га шѐф. Не ме бѝва за то̀ва. Б̀ях си м̀но̀го до̀бре ка̀то об̀ѝк̀но̀вен гѐтѐк̀тѝв, ма̀кар и лѐко на̀пѐрѐна, но сѐга, ко̀га̀то аз от̀г̀о̀ва̀ря̀м за вс̀ѝч̀ко...

– Пр̀ѐст̀а̀ни! – пр̀ѐк̀ъ̀с̀ва я Й̀о̀ха̀на. – За мѐн е у̀д̀о̀во̀л̀ст̀в̀ие га ми б̀ъ̀д̀еш шѐф!

– А̀ха! – за̀с̀мѝва се Ма̀р̀го и на̀ст̀ро̀ѐнѝѐто ъ̀ се по̀д̀о̀б̀ря̀ва.

Чу̀ва ка̀к Й̀о̀ха̀на сп̀у̀с̀ка щ̀о̀рѝте и в̀р̀ъ̀в̀та им се у̀д̀ря̀ в ра̀дѝо̀то̀ра от̀г̀о̀лу.

– Ха̀й̀де, м̀я̀тай сѝня̀та ла̀м̀па на ко̀ла̀та и се пр̀ѝбѝрай б̀ър̀зо у до̀ма! – ка̀з̀ва ъ̀ Й̀о̀ха̀на. Г̀ла̀с̀ъ̀т ъ̀ з̀вучи сла̀бо, от̀га̀лѐче.

– У̀сп̀я ли га пр̀ис̀п̀ѝш мо̀мѝчѐта̀та?

– Да. Но Ал̀ва не пр̀о̀п̀у̀с̀на га ме по̀пѝта га̀ли об̀ѝча̀ш ко̀ня си по̀вѐче от нѐя.

– Бо̀же! – раз̀с̀мѝва се Ма̀р̀го.

В мѝга, в ко̀й̀то раз̀г̀о̀во̀р̀ъ̀т им пр̀ѝк̀лю̀ч̀ва, ус̀ѐща̀нѐто за т̀рѐво̀ж̀но̀ст от̀но̀во я в̀р̀ъ̀х̀лѝта. Все о̀ще чу̀ва сла̀бо пр̀ѝщ̀ра̀к̀ва̀не, ко̀ѐто пр̀о̀г̀ъ̀л̀жа̀ва о̀ще сѐкун̀да̀-г̀ве и на̀кра̀я спѝра. Т̀ря̀б̀ва га ѝд̀ва ня̀к̀ъ̀де от с̀г̀ра̀да̀та на ко̀н̀ю̀ш̀нѝте, ка̀з̀ва си Ма̀р̀го. З̀вучи ка̀то у̀д̀ря̀не на г̀ве о̀ка̀чѐни на г̀рѐга ко̀фи.

Ѐд̀ѝн от ко̀нѐте се от̀г̀р̀ъ̀п̀ва на̀за̀г к̀ъ̀м ст̀ѐна̀та и ка̀бѝн̀ка̀та му пр̀о̀ск̀ъ̀р̀ц̀ва.

Ма̀р̀го се об̀р̀ъ̀ща к̀ъ̀м в̀ра̀та̀та.

Ка̀то че ли ня̀ка̀к̀ъ̀в вѝсо̀к чо̀век се оп̀ѝт̀ва га се ск̀рѝе в

сенките близо до стаята с фуража. Разумът ѝ подсказва, че това е просто шкаф, в който пазят метлите, но този шкаф сега ѝ се струва госта по-висок от обикновено.

Порив на вятъра минава през металния покрив и разтърсва стъклата на прозорците.

Марго тръгва по пътеката между кабинките. С периферното си зрение вижда как резетата им проблясват, следвани от тежките глави на конете.

Налага ѝ се да приложи огромна сила на волята си, за да не се обади пак на Йохана и да я предупреди да провери дъга пъти дали външната врата е заключена – децата още не умеят да пускат резетата както трябва. Решава, че ще се погрижи за Катул, ще си отиде у дома, ще си вземе душ и ще легне да спи в красивото си топло легло.

Лампите примигват и изгасват.

Марго спира и се ослушва, насочила поглед към стаята за преобличане.

В конюшните цари тишина. Но после се чува бързо тиктакане, сякаш по пода се търкулва нещо метално.

Тя се обръща и звукът изчезва. Не може да разбере откъде идва.

Марго се хваща здраво за лоста на една от кабинките и надниква към централния вход.

Пак чува тиктакането. Този път то приближава зад нея. Катул тревожно вдига глава и в този момент Марго усеща как нещо я удря в гърба. Сигурно някой от конете я е сритал, мисли си тя, докато пада на земята.

За момент светът около нея изчезва. В ушите ѝ нахлува някакъв рев.

Марго лежи по корем на пода. Устните и челото ѝ кървят от срещата с бетона. Гърбът ѝ сякаш гори и нещо тегли гръбнака ѝ надолу. Във въздуха се долавя някаква остра миризма.

Осъзнава, че е била простреляна.

– О, Боже! О, Боже...

Трябва да се изправи, да отиде с колата до гома си и да каже на гърците си, че ги обича повече от всичко на света.

Чува стъпки и се изпъква с внезапен страх.

Проскърцване, последвано от същото тиктакане, което беше чула преди малко.

Долната част на тялото ѝ е вцепенена, но тя усеща, че някой я хваща за краката и я повлича към вратата.

Грубият бетонен под издира беграта ѝ.

Опитва се да се загържи за една хранилка, но е твърде слаба, за да успее.

От някаква греда пада кофа и се претъркулва напред.

Якето и ризата ѝ под него се вдигат нагоре.

Дишането ѝ е повърхностно и тя си дава сметка, че куршумът е проникнал в гръбнака ѝ. През тялото ѝ минава силна болка, вълна след вълна.

Все едно е ударена с брадва.

Докато я влачат по пода, Марго се чувства като животно, водено на заколение. Като малка лодка, попаднала във водовъртеж. Като целелин, носещ се над полята.

Тя знае, че не трябва да се предава, че е длъжна да продължава да се бори, ала вече е толкова слаба, че дори не може да гържи главата си вдигната.

Лицето ѝ е нарязано на парчета от грубия под. Последното, което Марго вижда, преди да изгуби съзнание, е лъскавата следа от кръвта, която оставя след себе си.

2

ЛИЗА Е ЗАСТАНАЛА С ГРЪБ КЪМ ПРОЗОРЕЦА, ОТПУСНАЛА РЪКАТА СИ със студената чаша върху перваза. Полунощ е и заедно с дъвама мъже тя се намира в едногоетаж-

на вила в Римбо, на петдесетина километра северно от Стокхолм.

Един от мъжете е в средата на петдесетте. Облечен е с костюм и блегосиня риза. Късата му коса е посребрена на слепоочията, вратът му изглежда схванат. Хвърля празната кофичка за лег в мивката, налива джин в една гарафа и я гопълва с тоник.

Другият мъж е в началото на гвайсетте, широкоплещест и висок. Главата му е избръсната. В момента пуши цигара в близост до вентилационната шахта.

Луза изрича нещо и се засмива, като покрива уста с ръка.

По-възрастният от двамата мъже напуска кухнята и след малко се вижда как лампата в банята светва. Отвън през тънките завеси се вижда само сянката му.

Луза съвсем скоро е навършила гвайсет и девет. Облечена е с плисирана пола и сребриста блуза, опъната силно на гърдите ѝ. Тъмната ѝ коса блести. Рогена е със заешка устна и наг нея се забелязва блег белег.

По-младият мъж хвърля фасата от изпушената си цигара в празна кутийка от бира, приближава се до Луза и ѝ показва нещо в телефона си. Проследява внимателно реакцията ѝ, усмихва се, казва нещо, а после отмята косата ѝ от бузата.

Тя вдига очи и среща погледа му, после застава на пръсти и го целува по устните. Изражението му става сериозно и той поглежда през рамо, преди да се наведе и да ѝ върне целувката.

Сага Бауер наблюдава на дисплея на камерата си как младежът пълва ръка под полата на Луза и се заиграва между краката ѝ. Вече цял час Сага записва случващото се във вилата от градината на съседа, покачена върху една ръчна количка до високата ограда. Светлината от големите прозорци на кухнята и дневната къпе стволоните на боровете отвън и шишарките, нападнали в тревата.

По-възрастният мъж се появява отново и се спира на прага. Другите гвама откъсват устни егун от груг и се приближават към него.

Сага поставя телескопичните си лещи на върха на оградата, за да получи по-ярко изображение, но тройката вече се е насочила към коридора.

Съпругът на Луза някога беше съученик на Сага в Полицейската академия, а след завършването си беше насочен към полицейския участък в Нормалм. Сега той подозира съпругата си в изневяра по време на нощните му смени, но все още не е повдигнал въпроса пред нея. Вместо това е предпочел да се свърже с детективската агенция, в която в момента работи бившата му съученичка. Още при първата им среща тя го беше предупредила, че може би не е добре да знае истината, но въпреки това той я беше наел.

Луза и гвамата мъже вече са точно пред тъмната спалня. Сага не вижда какво правят, но сенките им играят по ламперията и през отворената врата.

Тя проверява отново дали камерата продължава да снима.

Егун от мъжете включва лампиона до нощното шкафче. И тримата вече са започнали да се събличат, а Луза е застанала с гръб към прозореца. Сваля бельото си и се почесва по гясното бедро. Бикините ѝ са оставили отпечатък около талията ѝ. На егуния ѝ прасец се забелязва посиняване.

Стените са с цвят на мег, а огромната спалня е с табла от ковано желязо. Ярката лампа се отразява в стъклото на рамка със снимката на Джордж Форман, но когато по-младият мъж сяда на ръба на леглото, закрива почти всичката светлина.

По-възрастният ляга и вади презерватив от чекмежето на нощното шкафче. Луза го обкрачва и го изчаква да се вдърви.

Казва му нещо и той грабва една жълта възглавница от пода и я поставя под беграта си.

Лица изпълзява нагоре и започва да го целува по гърбите и устните. Точно преди той да проникне в нея, лицето ѝ отново изчезва в сенките.

По-младият прогължава да сеги на ръба на леглото и се опитва да се вдърви достатъчно, за да си постави презерватив.

Лампионът до леглото започва да се поклаща в такт с движенията на Лица, от което златистите му пискюли се залюляват.

Сага изчаква търпеливо очертаването на лицето на Лица на гиспеля. Ако не успее да я улови по време на самия акт, Лица винаги може да отрече изневярата си. Може да симулира угризения, че се е целувала с друг, и да заяви, че е напуснала къщата точно преди пристигането на другата жена.

Отрицанието и лъжата винаги вървят ръка за ръка.

Единият от прозорците в къщата заг Сага светва.

Лица спира за миг, поставя ръка върху гърба на младия мъж и му казва нещо. Той протяга ръка към шишето с масажно масло на другото нощно шкафче.

Лица все така е обкрачила по-възрастния, но когато по-младият се качва на спалнята, тя се привежда напред.

Беграта ѝ треперят, докато той прониква в ануса ѝ. За момент тройката застива неподвижно, а след това двамата мъже започват ритмичните си тласъци в нея.

Светлината все така не е особено добра.

Сага чува как някой приближава заг нея и поглежда през рамо. Съсегът я е забелязал.

– Това е частна собственост! – провиква се той. – Не можете...

– Полиция! – срязва го тя и го поглежда. – Отстъпете назад!

Мъжът е с бели мустаци и ловно яке. Приближава я уплашено и изрича:

– Може ли да видя документите ви?

– След малко – отговаря тя и отново се обръща към камерата.

Светлината преминава покрай тройката на леглото и хвърля сенки върху мръсния прозорец. От време на време в кадър идват профилът на младия мъж, носът му и здраво стиснатите устни. Влажната му кожа проблясва, вратът му е приведен, мускулите – стегнати.

– Ще извикам полицията! – прегупреждава съседът.

Един от тройката събаря лампиона, който се прекачурва и пада на пода.

И внезапно лицето на Лиза е обляно в светлина. Виждат се отворената ѝ уста и зачервените бузи. Тя казва нещо и затваря очи. Белите ѝ гърди се полъшват, косата ѝ пада върху лицето ѝ.

Сага заснема сцената още няколко секунди, след което натиска бутона за спиране на записа, слага капачката на обектива и слиза от ръчната количка. Съседът отстъпва назад с телефон на ухото си. Тя вдига изтеклата си лична карта от Националната служба за сигурност точно в мига, в който той се свързва с оператора.

Минава край него, прекосява моравата, прескача оградата и тръгва по пътя към вълнолома, където до контейнерите за боклук я очаква моторът ѝ.

След като прибира камерата в раницата си, тя се обаждга на своя шеф, загледана в гладките камъни край плискащата се вода.

– Хенри Кент – отговаря той.

– Извинявай за късното обаждане – изрича тя. – Но искаше веднага да ти докладвам, та...

– Тук така работим – прекъсва я той.

– Е, добре. Аз приключих със задачата. Заснела съм всичко.

– Браво!

Русата коса на Сага е вдигната на конска опашка. Въпреки тъмните кръгове около очите ѝ и дълбоката бръчка през челото тя си е все така зашеметяващо красива.

– Питам се... Тъй като вече е много късно, дали е възможно да гонеса камерата сутринта?

– Трябва веднага да я гонесеш в офиса!

– Просто утре трябва да ставам рано, за да...

– Какво от казаното не разбираш? – повишава глас шефът ѝ.

– Нищо. Аз просто...

Сага не довършва, осъзнала, че той вече ѝ е затворил. Възгъхва, пъхва телефона във вътрешния джоб на якето си, вдига ципа, слага си каската и се качва на мотора. След малко се измъква от паркинга и потегля по пътя.

След прекалено дългия си отпуск по болест тя не беше пожелала да се връща към работата си в Националната служба за сигурност. Беше погала молба за Националния оперативен отряд. Завеждащият отдел „Човешки ресурси“ се беше свързал с нея и ѝ беше казал, че макар точно в този момент да нямат свободни места, проявяват голям интерес към уменията на Сага и затова той цял да говори с началниците.

Скоро обаче стана ясно, че колкото и готова за връщане на работа да се чувстваше Сага, първо трябваше да получи зелена светлина за това от психолог в Кризисния център. В очакване на това одобрение тя беше започнала работа в детективска агенция „Кент“, където се занимаваше предимно с изневери и проверка на миналото на разни хора. А свободното си време прекарваше в работа с две гечица със синдрома на Даун.

Сага живее сама, но напоследък спи с анестезиолога, който се беше грижил за нейната полусестра в Ка-

ролинската болница в Худинге преди малко повече от три години.

Часът е три и половина през нощта, когато тя спира мотора си пред офисите на агенцията на улица „Нора Стахунсгатан“, въвежда кода и взема асансьора за третия етаж. Отключва вратата и изключва алармата.

Просто по навик тя поглежда към кутията с поща до вратата и намира малка, обвита с тиксо кутийка с нейното име. Отнася я към своята кабина, остава я на бюрото си и сяда. След като влиза в системата, вади картата памет от камерата, поставя я в картовия четец, прехвърля записа и го архивира.

Уморена е. Очите ѝ постоянно се стрелкат към прозореца, към нощния трафик отвън, пътищата, мостовете и ярките входи на тунелите.

Бръмченето на компютъра я връща към настоящето и тя се изправя. Заклучва камерата в сейфа и се връща в кабинката си.

С натежали от липса на сън очи Сага разкъсва кафявото тиксо от кутийката и я отваря. Поставя я под настолната си лампа, бръква вътре и вади оттам нещо, което прилича на детски грасканици.

Разтваря хартиената топка и вижда в нея малко вързопче от бял памук и коприна.

С помощта на химикал тя отгръща тънката материя и открива вътре малък сив предмет. Метална статуетка, висока не повече от два сантиметра.

Тъмният метал проблясва под светлината на лампата.

Сага извива лампата настрана и вижда, че статуетката е на мъж с буйна брада и зимно палто.

Ларш Кеплер
Паяка

Превод *Антоанета Дончева-Стаматова*
Редактор *Петя К. Димитрова*
Дизайн на корицата *Биляна Славкова, Kontur Creative*
Коректор *Цвета Нинкова*
Прегнечат *Ивайла Пеева*

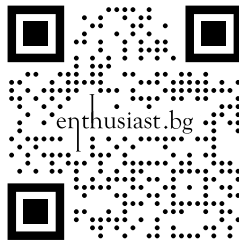
Шведска. Първо издание
Формат 60x90/16
Печатни коли 36
ISBN 978-619-164-600-5

Изгaвa
e|nthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, бул. „Васил Левски“ 31
тел.: 02/ 943 87 16
email: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ можете да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

*Този трилър е влакче на ужасите,
изпълнено с поразителни обрати.*

- THE MAIL ON SUNDAY

Преди три години Сага Бауер получава заплащателна пощенска картичка. Някой притежава пистолет с девет бели патрона, а последният от тях е предназначен за криминален инспектор Юна Лина. Времето обаче минава и закана изbledнява.

Досега.

Чувал с разлагащо се тяло виси от едно дърво. На местопрестъплението е открита млечнобяла гилза. Когато броят на жертвите започва да расте, полицията осъзнава, че кръвожадният престъпник им изпраща загадки, които им дават шанс да предотвратят убийствата.

Но някак те никога не стигат навреме. Щом успеят да се приблизят, случаят се заплита все повече и повече. Някой плете дяволски сложна мрежа, която впримчва Юна Лина в капан, от който може и да не успее да избяга.

Цена: 22 лв./11.25 €

9 786191 646005

www.entusiast.bg